

Hun forlot huset da hun fikk nok – slamret med døra. Hun gikk ned oppkjørselen, ut på fortauet, bortover langs gata. Hun så på himmelen, forsøkte å nyte det gode været. Men det ble for mye og hun vendte blikket ned.

Hun sluttet ikke å gå. Hun fortsatte ut av forstaden og inn i selve byen. Her var livet travelt, men overkommelig. For selv om det var tidlig på morgenvisten hadde menneskene kommet ut av sine hjem og startet dagen.

Stoppet opp og tok igjen pusten. Hun kjente at dette var alt for mye for den lille kroppen hennes. Hun så på den travle folkemengden som myldret rundt henne. Hun pleide å la seg fascinere av de andre menneskene. Hun kunne sitte i timevis og studere dem. Noen ganger ble hun inspirert og tegnet litt. Hun tegnet menneskene, men tegningene så ikke ut som mennesker. Men ikke i dag. I dag var en annen dag. Det var hennes dag, samtidig ikke.

Hun kom frem til sin foreløpige destinasjon, en liten avkrok av en park. Her var det svært lunt og isolert, stille på en fin måte. Her ble hun aldri forstyrret. Så hun satte seg ned på en brun benk og ga seg til å stirre inn i den ensomme fontenen midt i parken. Et par fugler badet der. De kvitret som om de var lykkelige.

En fugl høyt oppe på en kvist syntes nok det var et merkelig syn, den vakre jenta med det lange, krittvide håret, alene på en benk. Sorgtunge øyne, stirrende. I en hel evighet.

Jenta med det hvite håret så opp på de store, gamle trærne – kanskje de første trærne som ble plantet i den første parken i denne byen – og hun følte seg uendelig liten. Hun følte seg ikke en gang som en kvinne. Heller en liten jente som hadde levd sine første år i morens trygge forvaring. Brått ble hun dyttet ut av døra og inn i den virkelige verdenen. Og hun visste ikke hva dette var.

Hun kunne heller ikke smake, for det kom så plutselig at hun ikke en gang kunne bite over det. Hun ble redd.

Hun ristet på hodet. Hun ville ikke være redd. Hun ville ikke være slik. Hun ville være glad. Hun ville smile til livet, for det var vakkert. Hun var overbevist om at verden alltid ville være slik. Vakker.

«Kom hit, lille fugl,» ville hun si med sin tynneste, søteste stemme, men den knirkende lyden som kom ut av munnen, skremte til og med henne selv.

Hun bestemte seg for å la det fare. Vente og se om ting forandret seg. Hun hadde hørt at tiden leger alle sår. Hun ville teste dette ordtaket.

Hun satt rett opp og ned. Det var best slik. Da kunne hun puste ubesværet. Hun hadde hendene liggende i fanget på den hvite kjolen med de fine blomstene på. Den rakk akkurat ned til knærne. Videre, de gyldenbrune leggene, og de røde, små skoene som hun fikk av faren sin for noen bursdager siden. Hun hadde alltid vært glad i de små skoene. I dag var de bare sko. Hun håpet de kunne bli noe mer igjen.

Den svake brisen som hadde raslet med bladene i toppen av trekronene, listet seg nedover stammen og hjemsøkte bakken i parken. En haug med gult løv steg straks til værs og danset

for den hvite jenta. Hun la hodet på skakke og studerte dem. Fuglene trodde kanskje det var andre fugler. I alle fall ble de redde og forsvant.

Plutselig var det noe annet. Det traff henne som det første snøfnugget gjør hvert år. Det var en kvass lyd. Straks etterfulgt av en nesten identisk lyd. Og så en til. En serie lyder nådde de følsomme ørene hennes, og nysgjerrigheten vant en knepen seier over fornuften – hun snudde seg og så mot lydkilden.

En ensom mann kom spaserende. Han beveget seg sakte, som om han hadde all verdens med tid. Noen ganger strakte han armen ut og lot som om han forsøkte å gripe tak i luften. Han hadde et merkverdig flir om munnen. Moret det ham virkelig at luften ikke lot seg fange?

Mannen var enkel. Han hadde en slett, kullsvart dress på seg, og en helt hvit, alminnelig skjorte, der den øverste knappen var kneppet opp. Han hadde hvitt, strittende hår, akkurat som henne, og en stor svart hatt, á la Zorros. Øynene ble skjult bak store, runde, svarte solbriller, og rundt dem ansiktet med den hvitbleke huden. Leppene var bare en smal strek. Ørene stakk ikke ut fra hodet. Gangen var helt normal. Hadde han vært en del av en folkemengde, hadde han vært usynlig.

Den blinde albinoen kom mot henne. Han satte seg på benken, sikkert uten å merke at hun var der. Han satt lenge og stirret omtrent der hun hadde stirret et par minutter tidligere.

Han sa plutselig, til hennes overraskelse: «Har ikke du vært her før?»

Plutselig lente han hodet bakover og snuste kraftig. Hun kunne se hvordan neseborene utvidet seg og drog inn all luft som var der. «Ja,» sa han. «Jeg kjenner deg igjen.»

Han kunne lukte henne. Og han kunne kjenne henne igjen.

«Ja,» sa hun og kremtet for å reparere det utslitte stemmebåndet. «Jeg tenker klarest her.»

Han nikket svakt. Kanskje brukte han parken til det samme. Kanskje forestilte han seg lett hvordan denne parken kunne tilfredsstille et slikt behov. Eller kanskje han ikke hadde behov for å stille spørsmål han ikke trengte svaret på.

Jenta hadde heller ikke behov for slikt denne dagen. Selv om denne merkelige mannen satt her, ferdig servert på sølvbrett, følte hun seg ikke nysgjerrig.

«Er du her ofte?» spurte hun. «Jeg tror ikke jeg har sett deg. . . »

«Neppe,» sa han. Hun ventet på mer, men det kom aldri.

En pinlig stillhet. Eller, når hun tenkte seg om, var det ikke pinlig, heller godt. Hun hadde jo kommet hit for å tenke. Han ville rett og slett la henne gjøre det.

Vinden hadde forsvunnet opp i tretoppene igjen, og fuglene kom etter hvert tilbake. De fortsatte å svømme rundt i fontenen, og snappet etter fluer når noen kom forbi.

Mannen sukket, og hun følte det var på tide å bryte stillheten.

«Kommer du også hit for å tenke?»

«Både og,» sa mannen. «Jeg lever et enkelt liv, derfor har jeg ikke meget å tenke på. Men det hender noen ganger jeg simpelthen må tenke på ett eller annet fascinerende. Ta for eksempel de fuglene – jeg kan høre plaskene og kvitringen – noen ganger tenker jeg på hva de tenker. Det kan være mye interessant skal jeg si deg.»

«Som hva?»

«Nei,» sa han strengt. «Du skal ikke spørre meg om det. Det vet du vel selv.»

Hun visste det ikke, men ville nødig komme i unåde med en fremmed, og svarte derfor ikke på tiltale.

«På en annen side,» sa mannen, «er det mer interessant at fuglene ikke bekymrer seg. For det burde de. Hadde jeg vært en liten fugl i den verdenen menneskene har skapt, hadde jeg ikke følt meg trygg.»

«Tror du de vet bedre?»

Mannen nikket. «De vet at det kommer en verden etter oss. Vi vil ikke overleve denne planeten, men jeg er sikker på at den vil overleve oss. Og den vil leve videre i tusener av år, og sporene av oss vil forsvinne, og aldri mer vil noen av oss bli husket.»

Hun måtte tenke over dette. Hun hadde aldri sett det på den måten.

«Men det er en fryktelig tanke,» måtte hun si. «Det betyr at. . . at det meste vi gjør vil bli glemt. Har det da noen hensikt?»

Uten å røre flere muskler enn nødvendig, sa han: «Det har en hensikt for meg og deg.»

Albinoen bøyde seg ned og plukket opp en kongle. Han veide den i hånden. «Jeg kunne knuse deg hvis jeg ville.»

Brått klemte han sammen hånden til en knyttneve. Konglen ble krystet og bare støv igjen av den falt ned på bakken og blåste bort.

Jenta rykket til og ga fra seg et lavt, lite stønn.

«Men jeg lar være. Og det vil gjøre både min og din tilværelse fra nå, enklere.»

«Det har allikevel ingen hensikt.»

«Jo, for meg og deg.» Han sukket. «Ting trenger forresten ikke ha noen hensikt. Den eneste hensikten som eksisterer, er den om at alt skal fortsette. Og den er naturlig. Den er uunngåelig. Vi har bare gitt den et ord og tror derfor det er noe vi skaper.»

Hun trodde ikke denne enkle mannen visste helt nøyaktig hva han snakket om. Men hun syntes det var interessant. Hun hadde aldri møtt et så enkelt menneske som var så komplekst.

«Du tenker at en blind mann ikke kan vite så mye om livet?»

Hun nikket selv om hun visste at han ikke kunne se det. Hun bare antok at han tolket stillheten riktig.

«Som sagt er jeg en enkel mann som ikke fyller livet med for meget. Jeg har alltid vært vant til å komme meg fremover ved å lytte. Og jeg skjønner fort hva det jeg hører betyr. La oss kalle det en begavelse.»

«Jeg kan ikke forestille meg hvordan det er å . . . ikke kunne se.»

«Det kan jeg forstå,» sa han og hun ble lettet. «Jeg vil tro det er bedre.»

«Hvordan?» utbrøt hun. «Du kan jo ikke se sola når du våkner, føle gleden når du ser en fin farge, eller forelske deg i vakre mennesker. Du vet ikke hvordan en nyfødt kattunge ser ut, du vet ikke hvor vakkert det er når sola skinner samtidig som det regner, og du vet ikke hvordan det føles å speide utover en uendelig blomstereng. Hvordan kan du nyte noe som helst når du hele tiden lever i stummende mørke?»

Han ble ikke stille slik hun hadde ventet, og ikke sint slik hun hadde fryktet. «Nei, jeg kan ikke se disse tingene. Jeg vet ikke hvordan de ser ut, og derfor savner jeg dem ikke. Men det finnes også vakre ting man ikke kan se. Ta lyden av vinden som rasler i trærne som eksempel. Det er en vakker lyd.»

Hun svarte fort: «Du kan ikke høre fargene.»

«Vel, akkurat som du har en favorittfarge, har jeg en favorittlyd.»

«Hva er det for en lyd?»

Han rettet seg opp, men neppe fordi han følte seg utfordret. «Det er min favorittlyd, det ville ikke gjort noe fra eller til for din del om jeg fortalte det.»

Hun regnet med at han hadde rett, og dermed sa hun ikke mer.

«Ta det med ro,» sa han mildt. «Jeg forstår hvor vanskelig det er for deg å gå med på det jeg sier. Men jeg vet at det har sine naturlige årsaker. For jeg regner med at du vokste opp i et helt vanlig hjem. Jeg regner med at du hadde mange venner og foreldre som var glade i deg. Du fikk hele tiden servert, du ble hele tiden matet med ferdigstilt informasjon. Du fikk formuleringer for det du så, og du ble fortalt hva som er vakkert, og hva som er stygt. Du måtte aldri finne det ut selv.»

Han tok seg god tid. Hun våget å gjette at han tenkte tilbake.

Mannen fortsatte: «Jeg opplever verden på en annen måte, og det er helt tilfeldig. Jeg sier ikke at mitt syn er bedre enn ditt, eller mer riktig, men jeg vil gjerne påpeke at det finnes andre ting her i verden som er viktigere enn det lille livet ditt. Og hvis du vil, kan du slå deg til ro med at ingen ting er viktig. Alt vi bedriver på denne planeten er ting vi har funnet opp for å drive oss selv fremover, for vi vil alltid fremover. Vi vil alltid utvikle oss. Men når du tenker deg om vil du se at alt vi gjør er tidsfordriv. Det hadde ikke gjort noen skade om vi fortsatt bodde i huler og moret oss med små pinner. Tvert imot.»

Dette var helt sant.

Han lente seg litt tilbake, kanskje litt anspent etter all snakkingen. Jenta studerte hendene hans. Han hadde foldet dem. Lange, tykke arr dekket den hvite huden, akkurat som de gamle trærne i parken. Hun trodde ikke hendene var arrete fordi de hadde arbeidet for mye.

«Jeg merker at hjertet ditt er mørkt i dag.» Han snudde seg mot henne, og hun så inn i de mørke solbrillene.

Plutselig løftet han hånden og rørte ved ansiktet hennes. Hun strammet kroppen svakt, og han trakk den fort tilbake.

«Beklager,» sa han. «Jeg måtte bare kjenne på deg. Du er kald. Og sint. Hele kroppen din vibrerer, den er klar til å eksplodere. Men den avventer inntil videre, fordi du har tenkt på noe annet en stund.»

Hun trakk pusten fort.

«Nå husker du hvorfor du kom til denne parken,» sa han og vendte blikket mot fontenen igjen. Og nok en gang buet den tynne munnen seg til et merkelig flir. «Du skal nå gå inn i deg selv og kjenne hva du vil og hva du føler. Og hva du ønsker, men ikke tillat at ønsket blir større enn viljen. Se for deg det vakreste du vet.»

«Jeg ønsker å tilgi ham. . . » sa hun.

«Men?»

«Jeg vil ikke. Han fortjener det ikke.»

Hun håpet mannen rynket øyenbrynene overrasket.

«Hvordan vet du hva han fortjener? Har du beviser? Er det virkelig opp til deg å avgjøre hva han fortjener?»

«Jeg vet hva han fortjener av meg,» sa hun og var ganske fornøyd med svaret.

Men: «Hvorfor er du fortsatt usikker?»

Hun visste ikke. Hun følte et slags ubehag bygge seg opp nede i magen.

«Kjære deg. . . » sa mannen og la en hånd på låret hennes.

Hun fjernet den fort. «Ikke rør meg!» Hun reiste seg og snakket rett ut i luften: «Du vet ikke hva jeg føler eller skal gjøre. Du kan ikke gi meg ordre. Du vet ikke hvordan denne verden fungerer, for du har ingen og du har aldri hatt noen!»

Hun vendte seg mot ham og gikk mot utkanten av parken. Hun stoppet ved et tre, la hånden på den gamle barken og trakk pusten, mens bladene i trærne og solen på himmelen laget et bevegelig mønster i det bleke ansiktet.

«Vil du vite hva som er favorittlyden min!» ropte mannen.

Hun snudde seg og så på ryggen hans. Han satt fortsatt på benken med blikket festet på fontenen. Han hvilte hendene i fanget. Den store hatten laget en merkelig figur på solflekken foran ham. I det svake, disige lyset så han skummel ut.

Hun trakk pusten. Sa, så lavt at bare hun kunne høre det: «Nei.»